

Amíg megérkezel...

Amíg megérkezel...

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@uhiskas.com)

A reggeli napfény gyönyörű csíkokban szórja a fényt az ablakon keresztül. Éppen a reggeliző asztalra, ahol a gazdák esznek. Lágytojáást, vajaskenyeret, mézet és hasonló szörnyűségeket. Sajnos már megtörtént a reggeli gyömöszölésem, azt is ellenőriztem a zuhanyozó szélén ülve, hogy a gyerek rendesen mosakszik-e, de most elmennek. Lám, egyik a hátára vesz egy jó nehéz csomagot – tiszta bolond – a másik a kezében cipel egy “aktatáska” nevű koloncot, a nő pedig kosarat is, aktatáskát is visz, már ki is léptek az ajtón. A gyerkőc még kedvesen visszaköszön, és bátorítóan közli, siet haza.

De amíg nem ér haza, enyém az egész nap és a lakás. A programom egy része már biztos. Aludni fogok. Befészkelem magam a gyerek ágyára, a puha párna és a paplan közé, oda, ahová a nap is besüt. De addig még befejezem a mosakodást én is. De hopp... Mi ez a zümmögés? Remek játék, egy légy az ablaknál. Ezt bizony elkapom. Jaj, közben feldöntöttem azt az átkozott fikuszt már megint. A női gazdám ettől mindig ideges. Ahelyett, hogy kikötné végre. Ha egyszer egy szemtelen légytől mentesítem éppen az ablaküveget, nem lehetek tekintettel a növényzetre. Hacsak nem finom. Szerencsére kitesznek nekem való fűvet, de azt majd a mosakodás után legelem kicsit. Jézus, megint beakadt a karmom a függönybe. Szerencsére most ki tudtam húzni nagyon óvatosan. A múltkor szégyen-szemre úgy fennakadtam a sötétítőn, hogy a gazda emelt le, mikor hazajött. Rettenetesen szégyelltem magam. Na jó, légy kipipálva.

Nagy lendület és már fenn is vagyok a reggeliző asztalon. Ha szerencsém van, megint nem fedték le a vaját, abba kicsit belenyalok. Sajna, ma gondoltak erre, de itt egy darabka kenyér, arról lenyalom a fehér finomságot. Úgy, most megyek a konyhába. Egyrészt iszom egyet, másrészt megnézem, mit főztek mára. Tegnap este remek illatok keringtek a lakásban, de ilyenkor rendszerint a nyalánkságok megközelíthetetlenek, mert tűzforró asztalon – ők sparherdnek nevezik –, tűzforró edényekben tartják őket. Fene a gusztusukat. De mostanra – hacsak nem dugják be egy jeges szekrénybe az ételt – éppen kihülhetett.

Először a konyhaasztalra ülök, onnan szemlélem a forró helyet, nem ég-e valahol rajta a tűz. Mert egyszer már megjártam! A bajsom is megprököldött. Azóta óvatósabb vagyok. De sajna, a tűzhely üres és a jeges szekrényt nem tudom kinyitni. Próbáltam már, de sehogy sem tudom a mancsomat úgy beakasztani, hogy kirángassam az ajtaját. Jó a gazdának, azzal a visszahajlítható hüvelykujjával...

Na, végig sétálok a konyhaszekrényen, a végéből remek kilátás nyílik a belső udvarra. Néha még kollégákat is látok kóborolni az udvaron. A szerencsétlenek hóban-fagyban vagy hőségben ott kolbászolnak. Én pedig itt a nagy kényelemben heverészek. De enni való nincs sehol, meg kell hát látogatnom a saját tálat. Szerencsére májas pástétom van benne, kicsit majszolok belőle, ez a kedvencem.

Egy dolog miatt irigylem a kinti macskákat. Ők szabadon galambászhatnak. Én csak innen belülről nézem ezeket a szemtelen szárnyasokat. Itt kopognak az ablakpárkányon, aztán repkednek az orrom előtt. De szívesen elharapnám valamelyik gigáját... de sajnos ott az a rejtélyes dolog, amiről én már tudom: ablaküvegnek hívják. Olyan, mintha ott sem lenne, de mégis kemény és véd. Mikor először láttam, én is megpróbáltam kiugrani a kereten, de jól orrbavágott az üveg. Azóta nagyon tisztелем.

Kicsit még üldögélek itt és figyelem a kinti világot. De aztán valami surrogást hallok a fürdőszoba felől, megnézem mi is az. Persze, a mosógép. Ettől félek. Zajos és néha csördögölőst táncol a padlón. Viszont ott az ágyon, igen, ott van az egyik legnagyobb ellenségem: a fürdőköpeny zsinórja. Lesben állok, szinte hason csúszva becserkészem, aztán hopp, megvan, megpofozom alaposan, lerángatom és nem nyugszom, amíg be nem paskolom az ágy alá. Remek szórakozás lesz, mikor gazdáék keresik, értetlenkedő arccal, és azt hajtogatva, hogy a macska igazán nem vihette el!

Most irány a gyerekszoba. Ott mindig találok valami szórakoztatót. Az a sok kellemesen zizegő papír, meg a guruló színes tollak, aztán a földre dobott zoknik, no meg a csillogó csokipapírok. Engem az édesség hidegen hagy, de a csomagolását imádom tépdetni. Gyönyörű, ahogy szerte repül a sok fényes foszlány, mintha lepkéket kergetnék. Itt is a szekrény alá pofozom a tollak egy részét és néhány füzetet, majd csak rendet tanul az a gyerek. Persze remélem, soha, mert akkor mivel szórakoznék olyan jól. Megyek, már eléggé kell pipilnem, de éppen a mosógép mellett van a toalettem, és addig nem használom, amíg teljesen meg nem nyugodott az az ördögszekere. No, először finom szaglászás, mert néha elfelejtik kitisztítani az almomat. Undorító! Ilyenkor kénytelen vagyok a gazda papucsába végezni a dolgom, mert én is utálok piszkos toalettre járni. De ha tiszta, finom, remekül be tudom kaparni a produkciomat. Ez fontos. Már nem emlékszem miért, de anyukám tanította, hogy fontos.

Na, elálmosodtam. Most már addig alszom, míg meg nem érkezik valaki a gazdák közül. Egyedül mégis csak unalmas. A legjobban azt szeretem, mikor a gyerek jön meg először. Ő órákig képes nekem dobálni a labdámat, néha a bundámat is megkeféli. Miközben telefonál a barátnőjével – erről csak én tudok –, közben engedi, hogy az ölébe üljek és szórakozottan simiz, amit én heves dorombolással jutalmazok.

Az is jó, mikor a nő jön meg, mert ő ad nekem friss ételt, és az is, mikor a férfi gazda, mert ő hozza rendszerint a tiszta toalettemhez a szükséges almot. Igen, szép napom volt ma, de a legszebb, ha együtt van a család. Az én összes emberem. Ugyanis emberbarát és szakszerű embertartó macska vagyok.

[Vissza a felnőtt cikkekhez](#)

Source URL: <https://www.whiskas.hu/felnott/szorakoztato-hirek/amig-megerkezel>